

25. BASKI

can
çağdaş

1982

NOBEL
EDEBİYAT
ÖDÜLÜ

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

ALBAYA
MEKTUP YOK

Çeviri: HANDAN SARAÇ

GABRIEL GARCÍA
MÁRQUEZ
ALBAYA
MEKTUP YOK

Can Çağdaş

Albaya Mektup Yok, Gabriel García Márquez

Çeviri: Handan Saraç

El coronel no tiene quien le escriba

© 1961, Gabriel García Márquez ve Gabriel García Márquez vârisleri

© 1991, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells S.A. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1991

25. basım: Ekim 2019, İstanbul

Bu kitabın 25. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-2561-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750725616

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

GABRIEL GARCÍA
MÁRQUEZ
ALBAYA
MEKTUP YOK

UZUN ÖYKÜ

1982 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Çeviri

Handan Saraç

♥can

Gabriel García Márquez'in Can Yayınları'ndaki diğler kitapları:

Başkan Babamızın Sonbaharı, 1982

Bir Kayıp Denizci, 1982

Kırmızı Pazartesi, 1982

Şer Saati, 1983

Yaprak Fırtınası, 1983

Yüzyıllık Yalnızlık, 1984

Kolera Günlerinde Aşk, 1989

Labirentindeki General, 1990

İyi Kalpli Eréndira, 1991

Hanım Ana'nın Cenaze Töreni, 1992

On İki Gezici Öykü, 1993

Aşk ve Öbür Cinler, 1994

Bir Kaçırılma Öyküsü, 1996

Şili'de Gizlice, 1996

Anlatmak İçin Yaşamak, 2005

Benim Hüzünlü Orosularım, 2005

Mavi Köpeğın Gözleri, 2011

Doğı Avrupa'da Yolculuk, 2016

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ, 1928'de Kolombiya'nın Aracataca kentinde doğdu. Hukuk ve gazetecilik öğrenimini yarım bıraktı. 1940'lardan başlayarak uzun yıllar gazetecilik yaptı. Yine aynı yıllarda öykü yazmaya başladı. Yayımlanan ilk önemli yapıtı, *Yaprak Fırtınası*'ydi. *Albaya Mektup Yok*, ülkesi uğruna savaşarak yaptığı hizmetlerin karşılıksız kaldığını anlayan bir subay eskisinin öyküsüydü. Bunu *Hanım Ana'nın Cenaze Töreni* (1962) ve *Şer Saati* (1962) izledi. García Márquez, en tanınmış romanı *Yüzyıllık Yalnızlık*'ı (1967), Meksika'ya ilk gidişinde yazdı. *Yüzyıllık Yalnızlık*'taki bir bölümden esinlenerek yazdığı öykülerini *İyi Kalpli Eréndira* (1972) adlı kitapta toplayan yazar, daha sonra birbiri ardı sıra *Mavi Köpeğin Gözleri*'ni (1972), *Başkan Babamızın Sonbaharı*'nı (1975), *Kırmızı Pazartes'i*'yi (1981), *Kolera Günlerinde Aşk*'ı (1985), Simón Bolívar'ın yaşamının son aylarını konu edinen *Labirentindeki General*'i (1989) yayımladı. García Márquez, 1982'de Nobel Edebiyat Ödülü'ne değer görüldü. 2014'te Meksika'da seksen yedi yaşında hayata veda etti.

HANDAN SARAÇ, 1948'de İstanbul'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni, ardından ODTÜ İdari İlimler Fakültesi'ni bitirdi. Chicago Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptı. Metin yazarlığı, editörlük, çevirmenlik yaptı. Sylvia Plath, Gabriel García Márquez, Antonio Lobo Antunes, Irwin Yalom, Peter Carey gibi yazarların kitaplarını Türkçeye çevirdi.

Albay kahve tenekesinin tepesini kaldırdı ve yalnızca küçük bir kaşık kahve kalmış olduğunu gördü. Kabı ateşten indirip suyun yarısını toprak zemine döktü ve çekilmiş kahvenin son zerreleri de pas kırıntılarıyla karışıp kaba dökülene kadar tenekenin içini bir bıçakla kazıdı.

Masum ve inançlı bir tavırla taş ocağın yanında oturup kahvenin kaynamasını beklerken, bağırsaklarında mantar ve zehirli zambakların kök saldığı duygusuna kapıldı. Aylardan ekimdi. Kendisi gibi buna benzer pek çok sabahı atlatabilmiş biri için bile geçirmesi zor bir sabahı. Neredeyse altmış yıldır –son içsavaş bittiğinden beri– beklemekten başka hiçbir şey yapmamıştı albay. Gelen birkaç şeyden biri de ekimdi.

Kahveyle yatak odasına girdiğini gören karısı cibinliği kaldırdı. Bir gece önce bir astım nöbetine tutulmuştu ve şimdi uykulu bir hali vardı. Ama fincanı almak için doğruldu.

“Ya sen?”

“Ben içtim,” diye yalan söyledi albay. “Koca bir kaşık daha vardı.”

O sırada çanlar çalmaya başladı. Albay cenazeyi unutmuştu. Karısı kahvesini içerken o da hamağın bir

ucunu kancadan çıkarıp kapının arkasındaki öbür uca doğru sardı. Kadın ölen adamı düşündü.

“1922’de doğmuştu,” dedi. “Oğlumuzdan tam bir ay sonra. 7 Nisan’da.”

Hışırtilı soluklar arasında kahvesini yudumlamayı sürdürüyordu. Kavisli, katı belkemiğinin üstünde bir tu-tam beyazlıktan oluşan bir külecikti. Sıkıntılı soluması sorularını kesin cümlelere dönüştürmesine neden oluyordu. Kahvesini bitirdiğinde hâlâ ölen adamı düşünüyordu.

“Ekimde gömülmek korkunç olmalı,” dedi. Ama kocası ilgilenmedi. Pencereyi açtı. Ekim avluya girmişti. Yeşilin keskin tonlarıyla fişkırان bitkilere, solucanların çamurda yaptığı tepeciklere dikkatle bakarken, albay uğursuz ayı yine hissetti bağırsaklarında.

“Rutubet iliklerime işledi,” dedi.

“Kış geldi,” diye yanıtladı kadın. “Yağmurlar başladı-ğından beri çorapla yatmanı söylüyorum sana.”

“Bir haftadır öyle yatıyorum zaten.”

Yağmur hafif hafif, ama hiç durmaksızın yağıyordu. Albay yün bir battaniyeye sarınıp hamağa dönmeyi tercih ederdi. Ama çatlak çanların ısrarı ona cenazeyi anımsatıyordu. “Ekim geldi,” diye fısıldadı ve odanın ortasına doğru yürüdü. Karyolanın ayağına bağlanmış horozu ancak o zaman anımsadı. Bir dövüş horozuydu bu.

Fincanı mutfağa götürdükten sonra oturma odasındaki tahta oymalı sarkaçlı saati kurdu. Astımlı birinin soluması için fazlaca dar olan yatak odasının aksine oturma odası genişti. Burada ufak, örtülü bir masanın çevresinde dört sağlam salıncaklı sandalye ve alçıdan bir kedi vardı. Saatin karşısındaki duvarda güllerle yüklü bir kayığın içinde, tüllere bürünmüş ve aşk melekleriyle çevrelenmiş bir kadının resmi vardı.

Saati kurmayı bitirdiğinde yediyi yirmi geçiyordu.

Sonra horozu mutfağa götürüp ocağın ayaklarından birine bağladı, tenekedeki suyu değıştirdi ve yanına bir avuç mısır koydu. Tahta perdedeki bir delikten içeri bir grup çocuk girdi. Horozu sessizce seyretmek için çevresini sarıp oturdular.

“Kesin řu hayvana bakmayı,” dedi albay. “Bu kadar çok bakarsanız eskir horozlar.”

Çocuklar kıınıdamadı. İçlerinden biri popüler bir şarkının notalarını armonikasıyla çalmaya başladı. “Bugün çalma şunu,” dedi albay, çocuğa. “Kasabada cenaze var.” Çocuk aleti pantolonunun cebine koydu. Albay da cenaze için giyinmek üzere yatak odasına girdi.

Karısının astımı nedeniyle beyaz takımı ütülenmemişti. Bu durumda, evlendiğinden beri yalnızca özel olaylarda kullandığı eski siyah takımı giymek zorundaydı. Takımı sandığın dibinde, gazetelere sarılmış ve ufak naftalin topraklarıyla güvelerden korunmuş olarak bulabilmek için biraz çaba harcaması gerekmişti. Kadın yatağa uzanmış, hâlâ ölen adamı düşünüyordu.

“Agustin’le buluşmuştur bile,” dedi. “Belki ona ölümden sonra içine düştüğümüz durumdan söz etmez.”

“Şu anda belki de horozlardan konuşuyorlardır,” dedi albay.

Sandıkta kocaman, eski bir şemsiye buldu. Karısı onu albayın partisi için para toplamak amacıyla düzenlenen bir eşya piyngosunda kazanmıştı. Aynı gece, yağmura karşın sürdürülen bir açık hava gösterisine gitmişlerdi. Albay, karısı ve o zaman sekiz yaşında olan oğulları Agustin, şemsiyenin altında oturup gösteriyi sonuna kadar izlemişlerdi. Şimdi ise Agustin ölmüş, parlak saten kumaşı ise güveler yemişti.

“Sirk palyaçolarına yakışır şemsiyemizden artakalana bak,” dedi albay, eski deyimlerinden birini kullanarak. Başının üzerinde küçük metal çubuklardan oluşan gi-

zemli bir çatı açıldı. “Şimdi yalnızca yıldızları saymaya yarıyor.”

Gülümsedi. Ama kadın şemsiyeye bakmak zahmetine katlanmadı. “Her şey öyle,” diye fısıldadı. “Canlı canlı çürüyoruz.” Sonra dikkatini ölen adam üzerinde yoğunlaştırabilmek için gözlerini kapadı.

Albay, el yordamıyla tıraş olduktan sonra –uzun zamandır aynası yoktu– sessizce giyindi. Bacaklarını neredeyse uzun bir don kadar sıkı saran pantolonu, bileklerinde iplerle büzülüp bağlanıyor, böbrek hizasına dikilmiş iki yıldızlı tokadan geçen, pantolonla aynı kumaştan iki askı yardımıyla belinde duruyordu. Kemer kullanmıyordu. Eski ambalaj kâğıdı renginde ve bir o kadar da sert olan gömleği, takılıp çıkarılabilen yakayı tutmaya da yarayan bakır bir düğmeyle iliklenmişti. Ama yaka yırtılmış olduğundan albay kravat takma fikrinden vazgeçti.

Her şeyi olağanüstü bir işmiş gibi yapıyordu. Ellerinin kemikleri, gergin, saydam, boynunun derisi gibi hafif lekeli bir deriyle kaplanmıştı. Rugan ayakkabılarını giymeden önce dikişlerindeki kurumuş çamuru kazıdı. Karısı onu o anda, evlendikleri günkü gibi giyinmiş olarak gördü. Ancak o zaman kocasının ne kadar yaşlanmış olduğunu fark etti.

“Özel bir olay için giyinmiş gibi görünüyorsun,” dedi.

“Bu cenaze özel bir olay,” dedi albay. “Yıllardır gördüğümüz ölümler arasında doğal nedenlere dayanan ilk ölüm bu.”

Hava dokuzdan sonra açtı. Albay çıkmaya hazırlanırken, karısı ceketinin kolundan yakaladı.

“Saçını tara,” dedi.

Albay çelik rengi, diken diken kabaran saçlarını kemik bir tarakla yatıştırılmaya çalıştı. Ama boş bir çabaydı bu.

“Bir papağana benziyorum herhalde,” dedi.

Kadın onu inceledi. Papağana benzemediğini düşündü. Somun ve cıvatarlarla eklemelenmiş gibi görünen sağlam kemikleriyle kupkuru bir adamdı. Gözlerindeki canlılık nedeniyle formalin içinde saklanmış gibi görünmüyordu.

“Böyle iyisin,” diye itiraf etti kadın, sonra kocası odadan çıkarken ekledi: “Sor bakalım doktora, bu evde üstüne kaynar su mu dökmüşüz.”

Kasabanın kıyısında, çatısı palmiye yapraklarıyla örtülü, badanası pul pul dökülen bir evde yaşıyorlardı. Hava hâlâ rutubetliydi, ama yağmur durmuştu. Albay evlerin üst üste yığıldığı dar bir sokaktan geçerek meydana doğru yürüdü. Anacaddeye çıkınca ürperdi. Kasaba göz alabildiğine çiçeklerden bir halıyla kaplanmıştı. Kapı eşiklerinde oturan siyahlar içindeki kadınlar cenazeyi bekliyorlardı.

Meydanda yağmur yine çiselemeye başladı. Bilardo salonunun sahibi, albayı kapıda gördü ve kollarını açıp seslendi:

“Albay, bekleyin de size bir şemsiye vereyim.”

Albay başını çevirmeden yanıtladı:

“Teşekkür ederim. Böyle iyiyim.”

Cenaze alayı henüz kiliseden çıkmamıştı. Beyazlar giymiş siyah kravatlı adamlar basık kapı ağzında, şemsiyelerinin altında konuşuyorlardı. İçlerinden biri meydanadaki su birikintilerinin üstünden atlayan albayı gördü.

“Buraya sığının dostum,” diye seslendi.

Şemsiyenin altında yer açtı.

“Teşekkürler dostum,” dedi albay.

Ama daveti kabul etmedi. Ölen adamın annesine başsağlığı dilemek için doğruca eve girdi. İlk algıladığı şey bir sürü farklı çiçeğin kokusuydu. Sonra sıcaklık arttı. Albay yatak odasına yığılmış kalabalığın arasından

kendine yol açmaya çalıştı. Ama biri sırtına elini koydu ve onu şaşkın yüzler arasından iterek odanın arkalarına, ölünün derin ve kocaman açılmış burun deliklerinin olduğu yere doğru götürdü.

Orada ölünün annesi, palmiye yapraklarından örülmüş bir yelpazeyle tabutun çevresindeki sinekleri kovuyordu. Siyahlar içindeki öbür kadınlar, yüzlerinde bir nehrin akıntısına bakar gibi bir ifadeyle ölüyü seyrediyorlardı. Birden odanın arkalarından bir ses yükseldi. Albay bir kadını yana çekti, ölünün annesine profilden bakarak elini omzuna koydu.

“Çok üzüldüm,” dedi.

Kadın başını çevirmedi. Ağzını açıp ulur gibi bir ses koyuverdi. Albay irkildi. Titrek bir haykırıyla sarsılan şekilsiz bir kalabalık tarafından cesede doğru itildiğini hissetti. Elleri için sağlam bir dayanak aradı ama duvarı bulamadı. Duvarın yerinde başka gövdeler vardı. Biri kulağına yavaşça, çok yumuşak bir sesle, “Dikkat edin albay,” dedi. Başını hızla döndürdü ve ölüyle yüz yüze geldi. Ama onu tanımadı çünkü katı ve dinamik bir görünümü vardı ve elinde trompeti, beyaz örtülere sarınmış haliyle kendisi kadar tedirgin gibiydi. Albay soluk alabilmek için başını çığlıkların yukarısına kaldırdığı zaman, kapalı kutunun duvarlara doğru dağılıp giden çiçekli bir yamaçtan aşağıya, kapıya doğru ine çıka ilerlediğini gördü. Terliyordu. Eklemeleri ağrıyordu. Bir an sonra caddede olduğunu anladı, çünkü çiseleyen yağmur gözkapaklarını acıtıyordu. Biri kolundan yakalayıp, “Çabuk olun dostum, sizi bekliyordum,” dedi.

Sabas'tı bu, albayın ölen oğlunun vaftiz babası ve partisinin siyasi zulümden kurtulup kasabada yaşamayı sürdürmüş olan tek lideri. “Sağ olun dostum,” dedi albay ve semsiyenin altına girerek sessizce yürüdü. Bando, cenaze marşını çalmaya başladı. Albay trompetin eksikliğini fark

etti ve ilk kez ölünün gerçekten ölmüş olduğuna inandı.

“Zavallı adam,” diye mırıldandı.

Sabas boğazını temizledi. Boyu albaydan kısa olduğu için sol elindeki şemsiyenin sapını neredeyse başıyla aynı hizada tutuyordu. Cenaze alayı meydandan ayrılınca konuşmaya başladılar. O zaman Sabas kederli bir yüzle albaya döndü:

“Horozdan ne haber, dostum?”

“Hâlâ duruyor,” diye yanıtladı albay.

O anda birinin bağırıldığını duydular:

“O ölüyle nereye gidiyorlar?”

Albay gözlerini kaldırdı. Kışlanın balkonunda taşkın bir tavırla duran belediye başkanını gördü. Üstünde flanel iç çamaşırları vardı, tıraşsız yanağı şişmişti. Çalgıcılar marşı kestiler. Bir an sonra albay belediye başkanına bağırarak Peder Angel’in sesini tanıdı. Şemsiyenin üstünde tıyrıdayan yağmurun arasında, karşılıklı konuştuklarını duydu.

“Neymiş?” dedi Sabas.

“Bir şey değil,” diye yanıtladı albay. “Cenaze polis kışlasının önünden geçemezmiş.”

“Unutmuşum,” diye haykırdı Sabas. “Sıkıyönetim altında olduğumuzu hep unutuyorum.”

“Ama bu bir ayaklanma değil ki,” dedi albay. “Yoksul bir müzisyenin cenazesi.”

Cenaze alayı yolunu değiştirdi. Yoksul mahallelerde kadınlar sessizce tırnaklarını kemirerek alayın geçişini izliyorlardı. Ama sonra, caddenin ortasına çıkarak ölünün tabutun içinde kendilerini dinlediğine inanıyormuşçasına övgü, şükran ve veda çığlıkları attılar. Albay mezarlıkta kendini hasta hissetti. Sabas, ölüyü taşıyan adamlara yol açmak için onu duvara doğru iterken gülümseyen yüzünü ona çevirdiğinde sert bir çehreyle karşılaştı.

“Neyiniz var dostum?” diye sordu Sabas.

Albay içini çekti.

“Ekim geldi.”

Aynı caddeden döndüler. Hava açmıştı. Gök derin, keskin bir maviydi. Artık yağmayacak, diye düşündü albay ve kendini daha iyi hissetti, ama hâlâ keyifsizdi. Sabas onun düşüncelerini böldü.

“Bir doktora görünün.”

“Hasta değilim,” dedi albay. “Yalnızca, ekim geldiğinde kendimi bağırsaklarımda hayvanlar varmış gibi hissediyorum.”

“Ya,” dedi Sabas. Evinin kapısında albaya veda etti. Evi, dövme demirden pencere parmaklıkları olan iki katlı yeni bir yapıydı. Albay, takım elbisesini bir an önce çıkarmak için sabırsızlanarak evine doğru yöneldi. Az sonra yine dışarı çıkıp bir teneke kahveyle horoz için bir miktar mısır almak üzere köşedeki dükkâna gitti.

Albay perşembe günü hamağında uzanmayı yeğlediği halde horozla ilgilendi. Hava birkaç gün kapalı kaldı. Hafta boyunca albayın karnındaki bitkiler çiçeklendi. Astımlı kadının ciğerlerinin ısılığını dinleyip üzülerken gecelerce uykusuz kaldı. Ama cuma günü öğleden sonra, bir ateşkes bağışladı ekim. Agustın'ın arkadaşları –kendisi gibi terzi dükkânında çalışan horoz dövüşü tutkunu işçiler– bunu fırsat bilerek horozu yoklamaya geldiler. İyi durumdaydı.

Albay, evde karısıyla yalnız kalınca yatak odasına döndü. Kadın toparlanmıştı.

“Ne diyorlar?” diye sordu.

“Çok hevesliler,” diye bilgi verdi albay. “Herkes horoza oynamak için para biriktiriyor.”

“Bu kadar çirkin bir horozda ne buluyorlar bilmem,” dedi kadın. “Bana bir hilkat garibesı gibi görünüyor, kafası ayaklarına göre fazla ufak.”

“Yörenin en iyisi olduğunu söylüyorlar,” diye yanıtladı albay. “Aşığı yukarı elli peso değerinde.”

Söylediklerinin horozu alıkoyma kararını mazur gösterdiğinden emindi. Dokuz ay önce horoz dövüşlerinde el altından bildiri dağıttığı için vurularak öldürülen oğullarından bir hatıraydı o. “Pahalı bir hayal,” dedi

kadın. “Mısır bitince onu kendi ciğerimizle beslemek zorunda kalacağız.” Albay dolapta yelken bezinden beyaz pantolonunu ararken uzunca bir süre düşündü.

“Yalnızca birkaç ay,” dedi. “Ocakta dövüşlerin olacağını şimdiden biliyoruz. O zaman onu daha fazlasına satabiliriz.”

Pantolonun ütülenmesi gerekiyordu. Kadın onu kömürlerin üstünde ısıtılmış iki demirle ocağın üstüne gerdi.

“Dışarı çıkmakta acelen ne?” diye sordu.

“Posta.”

“Bugünün cuma olduğunu unutmuştum,” dedi kadın, yatak odasına dönerken. Albay giyinmişti, ama pantolonsuzdu. Kadın kocasının ayakkabılarına dikkatle baktı.

“Bu ayakkabılar atılacak duruma gelmişler,” dedi. “Sen ruganlarını giy yine.”

Albay kendini üzgün hissetti.

“Bir yetimin ayakkabılarına benziyorlar,” diye itiraz etti. “Ne zaman onları giysem kendimi yetimhane kaçağı gibi hissediyorum.”

“Biz de oğlumuzun yetimleriyiz,” dedi kadın.

Bu kez de kocasını ikna etti. Albay, daha teknelerin düdüklere çalmadan limana doğru yürüdü. Rugan ayakkabılar, kemersiz beyaz pantolon ve takılıp çıkarılan yakası olmayan, boyun kısmı bakır düğmeyle iliklenen gömlek. Suriyeli Musa'nın dükkânından teknelerin rıhtıma yanaşmasını seyretti. Yolcular sekiz saat hareketsiz kalmaktan uyuşmuş bir halde indiler. Yine her zamankilerdi: gezgin satıcılar ve her zamanki gibi bir hafta önce gitmiş olup da şimdi dönen kasabalılar.

Sonuncusu posta teknesiydi. Albay onun yanaşmasını acılı bir tedirginlikle izledi. Tepede, teknenin bacasına bağlanmış ve bir muşambayla korunmuş olan posta çantasını gördü. On beş yıllık bekleyiş, sezgisini bilemiş-

ti. Horoz, kaygısını bilemişti. Posta şefinin tekneye girip çantayı çözerek omzuna vurduğu andan başlayarak albay onu gözünden ayırmadı.

Onu limana paralel cadde boyunca, sergilenen ren-gârenk mallarıyla dükkânların ve işporta tezgâhlarının oluşturduğu labirent içinde izledi. Bunu her yapışında, korkudan çok farklı ama onun kadar ezici bir kaygı yaşı-yordu albay. Doktor postanede gazeteleri bekliyordu.

“Karım evimizde üstünüze kaynar su mu döktüğümü mü soruyor,” dedi albay.

Kafatası düz ve parlak siyah saçlarla kaplı genç bir adamdı doktor. Dış yapısının kusursuzluğunda inanılmaz bir şey vardı. Astımlının sağlığını sordu. Albay, mektupları küçük bölmelere dağıtan posta şefinden gözlerini ayırmadan, ayrıntılı bir rapor verdi. Şefin hareketlerindeki ağırlık onu çileden çıkarıyordu.

Doktor mektuplarını gazete tomarıyla birlikte aldı. Tıbbi reklam broşürlerini bir yana ayırdı. Sonra kişisel mektuplarına göz gezdirdi. Bu arada posta şefi de orada bulunanlara mektuplarını dağıtıyordu. Albay alfabede kendi harfine ayrılmış olan bölmeyi gözlüyordu. Mavi kenarlı bir uçak zarfı sinir gerginliğini artırdı.

Doktor gazetelerin bandını açtı. Başlıkları okurken albay da –gözleri küçük bölmeye dikili– posta şefinin onun önünde durmasını bekledi. Ama şef durmadı. Doktor gazeteleri okumayı bıraktı. Albaya baktı. Sonra telgraf anahtarının önünde oturan posta şefine, sonra yine albaya baktı.

Albaya Mektup Yok, çağımızın en büyük yazarlarından Gabriel García Márquez'in en güzel uzun öykülerinden biri. Ülkesi uğruna savaşarak yaptığı hizmetlerin karşılıksız kaldığını anlayan, emekliye ayrılmış yaşlı bir askerın öyküsü. Bir türlü gelmeyen emekli aylığını her cuma günü karısı ve horozuyla birlikte bekleyen emekli bir albayın komik ama bir o kadar da trajik hikâyesi. Gabriel García Márquez'in 1982'de Nobel Edebiyat Ödülü'ne değer görülmesinde, hiç kuşkusuz, *Albaya Mektup Yok*'un da payı var. Büyülü gerçekçilik ustasının anlattığı her sahne, karakterlerin her davranışı, umarsız görünen bir dünyada yaşama sevincinin türküsünü söylüyor, ölüme ve yalnızlığa meydan okuyor. Her cümle, yaşamın uçsuz bucaksız boşluğunun suskunluğunu kırıyor. "İmge, gerçekliğe ulaşmanın aracıdır," diyen Gabriel García Márquez'in buruk bir alaycılık içeren bu öyküsü neredeyse görsel bir edebiyat başyapıtı.

#büyülügerçeklik #güneyamerika #savaş #yalnızlık #sabır #umut
#bekleyiş

 can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

uzun öykü

ISBN 978-975-07-2561-6

9 789750 725616